

Laár Árpád eltávozott közülünk

Laár Árpád halálával talán egy korszak is lezárult a városrendezés történetében. Tőle tanultuk, hogy *a város nem sok ház együtt, hanem sok ember együtt.*

Igen, a hatósági, műszaki feladatok mögött Ő mindig az embert látta, akinek segíteni kell és ezt tanította nekünk is.

Élete nagy része ahhoz a korszakhoz kötődött, amikor a politikai akarattal szemben a szakmát képviselni nem volt könnyű. Ritkán vitatkozott, inkább érvelt, fáradhatatlanul és meggyőzően.

Ha kudarc érte nem mutatta, elvonult, és befelé győtrődött. A kollégák csak a mosolygó, vidám arcát látták, és ez biztosságot adott nekünk, akik vele együtt vívódtunk a nehéz időszakokban. Mélységesen emberi hozzáállással és kultúrával tudott a nehézségeken úrrá lenni. Ismerte az egész országot és a városrendezési szakma minden területét.

1932-ben született Kolozsvárott, és 1956-ban szerzett diplomát a Műegyetem Építész Karán a Városgazdasági szakon.

'57-ben a VÁTI-ban kezdett dolgozni, majd '59-től '75-ig az ÉVM-ben a Város- és Községrendezési, majd Területrendezési Főosztályon. '72-től mint főosztályvezető helyettes a városrendezés meghatározó irányítója volt. 1975-től '82-ig az Országos Természetvédelmi, majd a Környezetvédelmi Hivatalban volt főosztályvezető-helyettes, és innen tért vissza '82-ben ismét az ÉVM-be, ahol nyugdíjba vonulásáig az Építésügyi Igazgatási Főosztály helyettes vezetője volt. Még nyugdíjasan is dolgozott, a '96-ban életbe lépett területfejlesztési, -rendezési törvény előkészítésében.

Élete meghatározó korszaka volt a '70-es tiszai árvíz, amikor májustól novemberig a helyszínen volt, csónakból mentette a bajbajutott embereket, és később irányította a kárelhárítást, majd kormánybiztosként a települések helyreállítási munkáit.

Fehéregyháza polgármestere még 20 évvel később is köszönőlevélben emlékezett meg erről.

Nemzetközi téren Laár Árpád a finn-magyar kapcsolat kiépítésében dolgozott sokat 1973-tól mint a finn-magyar Építésügyi Műszaki Munkabizottság társelnöke.

Laár Árpád építészként nyitott volt a városrendezéshez kötődő valamennyi szakterület iránt. Fontos szerepe volt abban, hogy a '70-es években a Paksi Atomerőmű engedélyezése kapcsán „környezetvédő” részleg jött létre a Területrendezési Főosztály keretében. Innen indult útjára a települési környezetvédelem, mint önálló szakterület, valamint a hazai Környezetvédelmi Hivatal. Szoros kapcsolatot tartott a vízügygel, főként a tiszai árvíz miatt, de '82-től Ő látta el a balatoni üdülőkörzet koordinációs feladatait is. Ez időben indultak a hazai termálfvíz programok, a szegedi kőolajmező feltárása, a veszélyes radioaktív hulladékok elhelyezésével, az M7-es autópálya építésével kapcsolatos úttörő jellegű feladatok, és talán a legjelentősebb, a budapesti agglomeráció első területrendezési programja. Közben rejtett indulatokkal próbáltuk lefékezni a szovjet házgyárak terjeszkedésével beindult lakótelep építési inváziót.

A felsorolás csak néhány fontos szakmai témát érintett, de a napi ügyek emberi sorsokról, lakótelep építés miatt kitelepített zrek gondjairól szóltak.

Laár Árpád nem tartott főosztályi értekezleteket. A reggeli kávé mellett mindenki őszintén beszámolt szakmai, emberi dilemmáiról, közösen megvitattuk az ország különböző tájairól érkező híreket, mindenki tudta a dolgát, anélkül, hogy főnöki utasításra várt volna. Ez a baráti légkör, a reggeli kávézóhely egy intézménnyé nőtte ki magát. Ez volt a *Café Urbanisztica*, egy kis hátsó szoba, aminek be lehetett csukni az ajtaját, és ahol mindenki őszinte lehetett – mind ez a '70-es években –. Itt együtt volt valamennyi szakma főosztályi képviselője, tanultunk egymástól, hogy megértsük a városrendezés bonyolult összefüggéseit. Laár Árpád a Café Urbanisztica vezére volt, így Zsófi – az Urbanisztikai Tervtár vezetője – neki töltött először kávé.

De itt volt együtt Elekes Kati, Bakonyi Dezső, Körmendi Klári, Márkus Dóra, Jancsó Gábor, Kiss Sanyi, Sándy Péter ..... és a két kezdő Tompai Géza és Font Erzsi.

Sokan meghaltak és a kezdők is részben már nyugdíjasok, de ahogy '92-ben a 20 éves találkozóra készült emléklapon áll

„Valami mindig elkezdődik,
Valami mindig megszakad
De a Cafe Urbanisztica
Örökre megmarad.”

Akik akkor ott tagjai voltunk, mi tudjuk, hogy ez mit jelent.

Köszönjük Árpádnak mind azt, amit tett, és amit adott egész életével az urbanisztikai szakmának és nekünk, akik vele együtt dolgozhattunk.

Budapest, 2010. november 5.

Font Erzsébet